

by], Thorkil Kristensen, Himmelstrup, Peder Christensen, Edvard Sørensen, Øllgaard, Aksel Møller [sekretær], Ole Bjørn Kraft og Alfred Jensen).

Lovforslaget gik i hovedsagen ud på følgende:

§ 1. Personer, der i medfør af lov nr. 149 af 10. april 1922 § 2, nr. 1 og 2, for eet eller flere af skatteårene 1951-52—1953-54 inkl. er ansat til en skattepligtig indkomst af ikke over 22 000 kr., er under de i denne lov angivne betingelser berettigede til en opsparingspræmie for opsparing af denne indkomst.

Den regnskabsperiode, der ligger til grund for ansættelsen af den indkomst, hvoraf opsparingen er foretaget, benævnes i det følgende „opsparingsåret“.

§ 2. Indkomsten anses for opsparet, når den er anvendt til:

1) kontant oplæg, udlån, indskud i banker og sparekasser o. lign.,

2) afbetaling af gæld,

3) erhvervelse eller forbedring af formueskattepligtige aktiver,

4) erhvervelse af andre goder af formueværdi såsom goodwill, patentrettigheder, rettigheder i henhold til en forpagtningskontrakt, en udbyttekontrakt el. lign.,

5) forsikring af den skattepligtige selv eller personer, med hvem han sambeskattes, forsåvidt fradrag herfor ikke er indrømmet i henhold til § 6 c i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten.

Til den skattepligtiges privatforbrug henregnes alle beløb, der anvendes på anden måde end nævnt i stk. 1, ligesom beløb, der anvendes til erhvervelse af ikke formueskattepligtigt løse, der efter dets almindelige beskaffenhed tjener til personlig nytte og behagelighed, såsom husligt indbo, kunstgenstande m. v., betragtes som medgået til privatforbruget.

Finansministeren er bemyndiget til i tilfælde, hvor den skattepligtige har udgifter til uddannelse og underhold af børn over 16 år, at tillade sådanne udgifter sidestillet med